

Ivan Dobnik

Na Ulici Kirka

Kjer poslušam tvoj izgubljeni glas,
 izgubljeni čas, zakopan globoko v ritem
 dežja, ki ga veter prinaša čez valove
 Črnega morja, kjer vse sanja, se vse
 poslavlja, in je zadnjič ta pesem za najine
 oči, le pesem, le glas, le spomin na najin čas,
 ki je bil z dežjem in valovi reke na strehah
 široke istanbulske ulice, tukaj dihaš,
 tukaj te čutim, kako tvoje telo izginja
 in se me spominja in kmalu bo v neki
 najini drugi domovini snežilo in tudi
 tebe v toplem puhu skrilo v ljubljenje,
 tiho in nežno, silno in neizbežno, z menoj
 pa samo pesem, le pesem, ladje v megli
 čez Bospor in svobodni galebi nad minareti,
 in zadnjič tvoje oči na mojih, moje dlani
 na tvojih, vse se je nocoj spremenilo,
 veter diši po svetli zimi, ki me osvobaja
 in odnaša v ples drznega Sna, ki poje,
 da me nikoli več ne bo nazaj, ne bo me
 k tebi v raj, v govorici je melodija tišine,
 silna in odrešujoča modrina, v kateri
 ni več vetra ne neba, vse na Ulici Kirka
 je zrak iz dežja tega hladnega novembra,
c'est bien mieux comme ça, bien mieux,
 preseljujem se iz svetlobe v svetlobo,
 iz kaplje v kapljo, iz enega v drug letni čas,
 daleč je tudi moj glas, zemlja diši od zanosa

mojih nog, od toplote rok, od skrivnosti črk,
vse na tvojem obrazu se je ponovilo, nocoj
nad Zlatim rogom galebi širijo krike zadnjega
objema, noč nešteti luči beži v Dardanele
in sirene z ladij me jemljejo s seboj, me bližajo
in vračajo ljubezni, otroka sta se našla
in vrnila domov, ni mi več treba skrbeti,
kje bosta spala, pri kom ostala
z roko v roki.

Tiha pesem

Tih je najin veter.
Tihe strehe snega.
Tihe ulice, najini koraki,
besede, dotiki, še nerazprte
noči. Tihe so, tihe, najine ustnice,
tihe tople dlani.

Tihe živali varujeva,
ranjene jih negujeva,
tiho božava, poslušava
šumenja krvi v njih,
sorodne najinemu,
s tiho strastjo,
s tiho nežnostjo.

Tih, kako tih je ta zimski dan!
Tihe ulice, sneg, v neskončno
tišino ujet svet ves nadišavljen s teboj,
in po pomladi, ki bo prišla
na koncu te tišine in ušla čez rob
te beline, te skrivnostne
topline.

Tih, čisto tih je ta zimski dan.
Vse presipa prah tišine, dih vesoljne sinjine,
čez vse se razliva spokoj valov tihe pesmi,
ki naju naseljuje tiho, vse tiše. Čez vse
je zdaj legel sneg. Čez najine spomine,
pokrajine, poljube, odeje.

Tih februar.
Tišine zraka.
Besede, ki mi jih šepetaš v njih,
odpirajo novo nebo za naju. Tiho nebo.
Tako tiho, kot je tiho tvoje telo v mojem telesu
med spanjem. V njem tiho kričiva, o najini tišini
govoriva. Tiho spiš na mojih ustnicah. Sanjaš onstran
te tišine te tihe pesmi. Te brezmejne govorice,

te tihe strasti, tega pričakovanja prerojenih dni.
In vse je tukaj, nezmotljivo tukaj, v tej tišini, v tem miru,
v tej odrešitvi, v čarovniji te pesmi, ki sva midva,
pokrajina iz konkretnega sna.

Nebo v tvojem telesu

Nebo v tvojem telesu, kjer se rojevajo besede,
v tvojem trebuhu, za čelom, pod popkom nemirnega sanjarjenja,
na roži ljubezni: oceani metuljev, ki drhtijo v pričakovanju
zvezdnega petja. Lepota mirnega vetra, ko se te dotakne, boža,
te nikoli ne zapusti: neizprosno vztraja s teboj in te zre v oči,
ki minevajo onstran dotikov. A dotik je tukaj. Vrača se.
Oblikuje se. Vso noč žari. Ne zapušča te, ve za tvojo samoto.
Pozna tvojo žalost. In rano, ki se v svetlobi jutra zapre.
Spi, spi, zaspi, ob meni je mir, šepeta veter, ovij telo
željno in voljno v sanje prihodnjih poletij, ki že
v semenih plavajo za tvojimi vekami, ljubezen,
zaspi za tiste dni, ki so onstran teh noči, polnih zmot
in pomot, šepeta veter, z zimo, s snegom, ki kmalu
skrije bolečine, tuje poljube, tuje obljube, v mrak in dim.
Nebo v tvojem telesu je moja ljubezen, dihanje snežne
govorice, pesem, le pesem, utrip žejne krvi, žejnih prividov,
do krika stišanih čajev, ki se vračajo v veter, v predzimski
premražen večer, med hladne trave, med otrple kamne,
v debela stoletnih dreves. Spi, spi. Ob meni je mir,
spokoj sanj. Kraj varovanj, dežela za jezike, ki se še niso
rodili, za knjige, ki še niso napisane, za ustnice, ki se še niso
dotaknile. Nebo v tvojem telesu diši po otrocih, ki se igrajo
na pašnikih sončne divjine, srečni in lahni kot majhni mucki,
v času, ki ga še ni in ki hkrati že živi, že kliče, te išče, vabi
v lepoto teh dni. Moj veter je v tebi. Žari v črkah, drhti v besedah.
Poje ti, spi, spi ljubezen moja na mahu noči, v katero sneži videnje
nevidnih poti. Zdaj je čas. Čas za nebo in telo, čas za začetek sveta,
drugačnega sveta, za rojstvo petja, zdaj. Je. Mir, sanje, budno
potovanje. Pridi z menoj. O, veter, o, noč, nebo, tišina, o, Sen,
val za valom besede, utrip za utripom telo, nebo.
Pismo odprto. Pismo svetlobe. Nežno, za sanje,
ki šepetajo, za stopinje, ki se dotikajo.

Ti me

Sonce me v veter.
Ti me v srcé.
Duša me v prste.
Oči me v glas.
Telo me v kri,
ti me v besedo,
v jezik, v pesem,
v vse celice sanj.

Ti me v dušo.
Ti me v igro, v grlo.
Ti me v poletje,
v moje ljubljenje.
Ti me tiho,
ti me nežno,
ti me z milino,
ti me ponoči,
podnevi.
Ti me v solze.
Ti me v kri.
Ti me v molk, v tišino,
v zvezde, v trave.
Ti me z božanjem,
ti me z daljavo,
ti me s pismom na snegu.
Ti me in jaz te.

Ti me, silno me.
Ti me v dotik,
ti me v ustnice,
ti, iz vetra,
iz drevesnih listov,
iz belih oblakov.
Ti me, ko me, za vedno.
Ti me, v rano, z rano, za rano.
Ti me pod mavričnim svodom.
Ti me v sanjah, ti me v domišljiji,
ti me v gozdovih otroštva,

ti me na poti domov, na poti v noč,
na poti brezpotij, z radostjo.
Ti me žejno, vztrajno.
Ti me v mojo sobo, v cvet tulipanovca,
v morje, na katerem spim.
Samo ti me. Ti me, le ti me.
Ti me dosežeš, ti me najdeš.
Ti me, ko me nihče ne.
Ti me, kot me nobena ne.
Ti. Ti me. Ti me pri meni.

Ti me varno.
Ti me brez strahu.
Ti me v parku.
Ti me na ulici.
Me v jutru, v goloti.

Ti me najdeš.
Me dosežeš, me imaš.
Me igraš, me plešeš, me jemlješ.
Me držiš, me varuješ, me greješ.
Me goriš, me brstiš, me prekriješ.
Ti me, med letnimi časi, med klici zemlje.
Ti me, budnega, toplega, samotnega, prerojenega.
Ti me, v meni, grlica moja, metuljka, pesmiprejka, me.
Ti me vsakič. Me z dihanjem, z utripi, s prsti, z vzdih.
Me ti. Me odkoplješ iz zime, me skriješ med volno poletja.
Me dišečega, me z jezikom, me v brezno, nad prepadi.
Ti me takšnega. Brezpogojno. V snežinke, pod odejo.
Me. Ti me.